

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' אתרי (שבת הקדול) י"ב ניסן תשס"ה

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 251

פצצנים יקרים

בהתקדש ליל הסדר אניל ואשמח בחסדי ה' אם אמנם אשר ראית את עניי הוא צרת הנוף וידעת בצרת נפשי הוא צרת הנפש מששתי בכל אברי ואין בי מתום עכ"ז כשהופיע ביקרו ליל התקדש החג גם אנוכי השפל אשמח בה' שגם עלי יורח אור דקרושה וחסד ה'.

בליל הסדר מכרזיון על אהבת ישראל כל דכפין ייתי וייכול כל מי שרעב לדבר ה' ומאמין בו נתחבר עמו. (אמרי חיים)

כשאדם מדבק בזה המחשבה תמיד שהכל מאתו יתברך ואינו תלוי כלל בטבע או כשבא ליל הסדר ובתוך סיפורי יציא"מ נתלהב האדם מקרבן ומחשבתו זכה וברורה וצלולה להאמין ולספר בנסים נגלים כיציאת מצרים, -נעשה רשימה במחשבתן שיאמינו שכל הדברים אינן טבעיים רק הכל בהשגחה מאת הבורא ה' ית"ש.

בערב תאכלו מצות, חז"ל שואלים מדוע מצות מצה הוא רק בערב ובשאר הימים רשות הלא נאמר שבעת ימים תאכל מצות, מסביר בדברי אלימלך שקדושת המצה כל כך גדולה עד שאם המצוה היתה לכל שבעת הימים היתה מתבטלת הבחירה והיה נתהפך לכולו יום והיתה נמשכת לעשות רצון הבורא ית"ש בלבד, (הערת המעתיק: אכן לדעת הגר"א מצות אכילת מצה כל שבעה).

לביצה קורין בארמית בלשון ביעה וביעה לשון חפלה שרוצה להזכיר בזה שהיום הזה אפשר לבקש ונענים, וכן בעי פירוש רצון כלומר בלילה הזה רוצה הקב"ה לגאלנו. (מאירי)

רמז לביצה בליל הסדר כידוע שביצה כמה שמכשלים אותו מתקשה יותר, וזה רמז לכלל ישראל מה צרות וסבל שסבלו רח"ל ובכ"ז נשאר חיים וקיימים בכח בטחונם בה'.

שתי לילות יש בשנה המשפיעים אורם לכל ימות השנה ליל יוכ"פ וליל פסח, בליל יוכ"פ משפיע השי"ת יראה בלכות ישראל ובליל פסח משפיע השי"ת אור של אהבה בלכות ישראל. (ויגד משה)

מקדש ישראל והומנים, ישראל מקדשים את השי"ת בכל עת ובכל זמן שאין שום שנוי בעת ובזמן, בכל מצב שנמצאים מקדשים שם שמים. (עקירת יצחק)

כרפס ר"ת כלל ראשון פה סתום, ואפילו הדיבורים שצריכים לדבר יחץ מגיד תחצה אותה לשנים... (ע"פ החר"א)

מגיד מואנט די הגדה פון הא לחמא עניא ביו גאל ישראל (אומרים את ההגדה מהא לחמא עניא עד גאל ישראל) החקל יצחק היה מגיב ואומר: מיר וועלן אזוי לאנג זאגין ביו עס וועט זיין גאל ישראל (נאמר כ"כ הרבה זמן עד שיהי' כבר גאל ישראל)

אפילו כולנו חכמים וכו' מצוה עלינו לספר כיציאת מצרים וכו' כי עיקר הספור הוא להכניס בהירות בלב בהרגשה שירגישו את השמחה והחרות, ההרגשה והבהירות נעשה ע"י ספור, כאלו הוא יצא ממצרים. (פרי צדיק)

כל המרבה לספר ביציא"מ הרי זה משוכח ע"י עצם הספור מתעורר קצת גאולה בכלל ובנפש הישראל בפרט וזהו בגלל עצם הספור ביציא"מ כבר נהיה משוכח כי בכח ספור יציא"מ זוכים לתורה ומלכות שמים. (שפת אמת)

כל המרבה לספר ביציא"מ הרי זה משוכח כל אחד ואחד לפי מדרגתו אף הפחות שעומד ומצפה על יום זה וזכה למלא מילי קדם מלכא עלאה.

פסח כשר ושמח

אמרות ושיחות קצרות אהר"ש זי"ע א"א שניאורסון בשנת תשל"א א' ונכתב ע"י הר"פ.

גם האינטרס מציאות ה'

קובע את שאיפת חיים, ע"כ חשוב שהאדם יאמץ את מוחו להבין בבירור שהכל מאיתו יתב"ש וכל בחירתו היא בהכרה שהכל מאתו ושהוא נותן לנו את התחושה במסוה של אינטרסים.

הקב"ה ברא את עולמו במסוה של אינטרסים, אנו רואים שבלי אינטרסים לא תעשה שום פעולה, בני אדם חושבים שהאינטרסים קשורים לבחירתו האישית ולשאיפתו האנושית, אבל באמת אינו כן כי הכל מציאות הו"י ברוך הוא. והוא יתב"ש נותן תחושה כאילו האדם

עזרת האדם מיניה וציה

שהם חיים בצורה יותר שקטה, הצד השווה שבהם לדעת בבירור שהכל מאתו יתברך שמו ושהוא יתברך נותן לכל אחד את הכלים הקתאימים כדי שיוכל להשיג את המטרה, זה בתמימות וזה בשפלות.

יש שתפקידם לפשוט את החומריות שלו, ואם הם לא מפשיטים את עצמם בעצמם מפשיטים אותם מן השמים בכל צעד ושעל עד שרואים את עצמם ערומים, ויש שלא נצטוו לפשוט את עצמם אלא להיות בתמימות להם נראה כאלו

כסף קטן צעומה גדולה

האגורות דהיינו שיקח את עוגמת הנפש שמשקיע כחרטה על גניבת עשרות אלפי הלירות (שקלים) ויתבונן באותה צורח כאב גם בגניבת עשרת האגורות, כי אם יכאב רק את גניבת אלפי השקלים לא יוכל לו. את הכאב מבטאים בעוצמת התפלה ובבקשת הרחמים שיציע אל הרבש"ע על גניבת העשר אגורות בעוצמת הכאב כאילו עשה את העבירה הגדולה ביותר.

עצת היצר להכשיל את האדם בעבירות קטנות עד שמכשילהו בגדול, לדוגמא הגנב מתחיל את גניבתו בעשר אגורות, ולאחר שגנב רודפת אותו מצפוני הנפש על זה שגנב. אלא שבמוחו דוחה את יסורי המצפון באמרו שגנבתי "רק" עשר אגורות, במשך הזמן מכת הגנבות הפכות על יוצרו שמסוגל לגנוב עשרות אלפי לירות (שקל) בלי כל יסורי מצפון. כן בכל העבירות שאסרה תורה. העצה לכך היא לחזור לכאב של עשרת

השכל צאמת

האמיתיים שהם בביטול האמיתי כלפי הרבש"ע כך שזרעם כה פשוט שכל אחד ואחד יכול ללכת בדרך זו. ואין הבדל בין זה שרואה את עצמו שפל לזה שבמציאות הנהו שפל.

הדרך שאנו מדברים היא הדרך שהלכו הצדיקים האמיתיים כמו דוד המלך ע"ה רש"י וחבורתו רבי עקיבא ועוד, שאל אותו אחד השומעים, איך אנו יכולים ללכת בדרך של צדיקים אמיתיים כאשר אנו שפלים ונבזים, ענה הרא"ש אדרבה כל גדולתם של הצדיקים

עשה למענך והושיעני

למעני, כאשר תגיעו להכרה שהכל מציאות השי"ת וממילא הלמעני האנושי עוברת ללמעני של מציאות הוי' ברוך הוא או אעשה למען שלמות הבריאה.

וזהו עשה למענך והושיעני. מתפללים אל השי"ת מתוך ההכרה של הלמעני שאינו מציאות והכל למענך ואז והושיעני בגאולה השלמה.

בחזרה מהכותל המערבי שבועות תשל"א התבטא הרא"ש ואמר: העס שטייט למעני למעני אעשה (ישעיהו מ"ח) אין הכוונה שהקב"ה יוריד השפעות חדשות שיהיו מכוונות אל עצמותו יתב"ש אלא שבימות המשיח הקב"ה יעשה שבני האדם יגיעו מתוך מעשיהם היום יומי לכלל הכרה שאינם מציאות כלל, וכל מציאותם הוא מציאות הוי' ברוך הוא. וזהו:

הספוק וההרגל בקיום המצוות

בתורתך, הסיפוק וההרגל דוחפים זה את זה עד שהאדם יכיר מציאותו שלית ליה מגרמי כלום וכי הדחפים החיצוניים הם המה שמכוונים דרכו בקיום המצוות. וזה מתוך שלא לשמה בא לשמה.

הספוק הוא זה שדוחף את האדם לדקדק במצוות ולכך יש מקום לחשוש שברגע שהסיפוק יעלם ייחלש הדחף בדבר מצוה. העצה לכך היא שיכניס עצמו להרגל ואז בכח ההרגל בדבר שבקדושה ידקדק אף בשעה שהסיפוק לא תדחוף אותו וזהו שתרגילנו

המענה לפי דרגת השואל

האמור בפרק הנ"ל) אלא שצריכים לתת מענה לפי דרגת המקטרג שאינו עומד בדרגה שוה למציאות הבורא כך שדוד המלך בעמדו בפני המקטרג תירץ עצמו ואמר הן בעוון חוללתי ובפני הקב"ה אמר דוד המלך בתפלתו: וחטאתי נגדי תמיד.

שאלתי את הרא"ש: דוד המלך ע"ה בבא אליו נתן הנביא כאשר בא אל בת שבע תירץ את עצמו ואמר: "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתיני אמי" (ותהלים נ"א) השאלה הלא צריך להיות "חטאתי נגדי תמיד", תירץ הרא"ש דוד המלך ידע היטב שחטאתי נגדי תמיד (כהמשך

ענוה אמתית

בהירות מיוחדת או מבין כבירור שאין זה הכח שלו, בבחינת מקום שאתה מוצא גדלותו שם אתה מוצא ענותנותו.

ככל שיש לחבר יותר בהירות מכיר יותר שאינו מציאות והכל מציאות ה', זאת אומרת כאשר אין לאדם בהירות מיוחדת הרי שהוא קרוב למציאות העצמי ביום יום, אבל כאשר יש לו

התכונות צינו לצין עצמו

נובעת מהנפש הפנימי של האדם בינו לבין עצמו למרות שלכאורה מצביעים כאלו שהמצוקה והכאב באים מגורמים חיצוניים.

ככל שנתבונן ונצליח לגלות את הסיבה מתוך המציאות העצמי, כן נגלה יותר את תרופות

כשדברתי עם הרא"ש אודות ההתמודדות בבית ובחוץ. אמר שצריכים למצא את הפתרונות דרך ההתכונות בסיבות הגורמות לבעיות ושהם נבדקים מתוך מציאות האדם ותכונותיו. הרא"ש הבהיר: כל תגובה חיצונית

הפלא העשויים לעזור לעצמו ולאחרים.

הרא"ש הצביע על עצמו ואמר שכל מה שיודע לדבר עם הזולת הוא רק מתוך ההתבוננות המתמדת בהכרת העצמיות, הרא"ש ציין למרות שמגיע להכרה בשפלות ובנחיתות בכל זאת אינם מונעים ממנו מלהשיג את התרופה והעצות שיש לו עבור עצמו ועבור הזולת. אדרבה במצב כזה יש השגה יותר גדולה בהכרת גדלות הבורא. כי רואה בבירור איך שהשי"ת ברוב רחמיו מביאו לידי מצב

שלא יוכל לטפח את ההרגשה הטובה [שיש מהעצה הטובה] אל עצמו כי מכיר את שפלותו באמת.

הקב"ה ברוב רחמיו מנהיג את דרכי האדם באופן שלא יתגאה כאשר נותן עצות מחוכמות, ולכך ברגע של קבלת האור והבהירות נמצא האדם באיזה חשכות והסתר פנים כדי שתתאפשר ההכרה שהכל מציאות הבורא ורק זה הוא שמתחבר לתחושה הטבעית של האדם.

תפלה מתוך אהבת ה'

ככל שמרבה האדם בתפלה כן תפלתו תתקבל ולא תחזור ריקם, כי עצם רבוי התפלה כוחו לעורר חמלת אבינו שבשמים, משל למה הדבר דומה, בן המבקר רבות אצל אמו עצם רבוי הבקורים וההתענינות בשלומה נותנת לאמא תחושה נעימה שהבן אוהב אותה מפני שאוהב אותה, כי בהיותו ילד קטן יכולתי לחשוב שמבקר את האמא כדי לקבל ממנה מה שמסוגלת לתת ועכשיו שהוא התבגר ועומד על רגליו ובכל זאת ממשיך לבקר הרי זה מוכיח על כולנה שאוהב אותה מחמתה ולא

מחמתו כן הענין בתפלה לאבינו שבשמים, אם מתפללים אליו רק במצב של מצוקה אין בתפלה כל הוכחה שאכן התפלה באה מתוך אהבת ה', אבל כאשר מרבה בתפלה ומתוכם בזמנים שאינו חש במצוקה מיוחדת, תפלות אלו מגלות למפרע שבכל יום בכל עת ובכל שעה תפלתו באה מתוך אהבת ה' בתמימות. עצם רבוי התפלה מעוררת גלוי אור והשגחה הפרטית בנוסף לתוכן התפלה. על זה נאמר עוד טרם אקרא ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע (ישעיהו).

מות כפוי...

פחד מהמות הוא לאחד שאינו "הולך" למות... אבל מי שיודע בבירור שאתה עתיד ליטלה

ממני ולהחזירה בי לעתיד לבא אין לו כלל פחד מהמות וד"ל.

נסיונות מלשון לנסות

נסיונות מלשון לנסות, דרך העולם לנסות כל מיני דברים, דרכים, והתנהגויות, כך הקב"ה מנסה אותנו לדעת הישכם אוהבים את ה'.

האדם צריך לנצל את כל הנסיונות על מנת לבדוק כיצד לנצל עובדא זו ולהתחזק בעבודת השי"ת!

לעילוי נשמת

הר"ר אפרים זושא בן הר"ר שאול ז"ל נלב"ע ז' ניסן תשס"ה ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

